

Պարույր Սևակ

Ութնյակներ

1

Մա մտածում է, որ ինքը՝ դանակ,
Աշխարհն էլ շատ է նման դմակի,
Բայց տանը, տեսե՛ք, ի՛նչ ձև է տալիս
Անստորագիր մի նոր նամակի.
«Այսինչ-այնինչը դմակ է ուտում
Եվ թշնամաբար չի էլ նկատում,
Որ այդ դմակը դիպել է մի օր
Մաքու անմաքուր կեղտոտ քամակին...»

2

Նրա ձեռքը բան չի ընկնում-
Եվ... չհավան է:
Սրա գլխում բան չի մնում-
Ամբարտավան է:
Տանտիրուհին անշնորհք է-
Միսն է այրել թեժ կրակին,
Մեղավորը ո՛չ թե ինքը,
Այլ... խեղճ թավան է:

3

Թե ասես. «Մատրս վարունգ է»,

Աղ կառնի ու մոտ կվագի,
Թե ասես. «Աչքըս դուրս եկավ»,
«Տուր տաննեմ խեղճ կատվիս» կասի:
Բայց փորձիր հիմար գտնվել՝
Հունվարին մրսել ու հագալ,
Լեղաճաք կփախչի հեռու.
«Նման է թոքախտի հագի»:

4

Իսկ ա՛յս տիպը, հապա տեսեք.
Ձվի մեջ էլ մագ է փնտրում,
Ոչ թե աչքիդ... ակնոցի՛դ մեջ
Վտանգավոր խագ է փնտրում:
Թե սկսես. «Հնում լավ էր...»,
Հո չի հարցնի, թե ինչն էր լավ,-
Նույնիսկ կիսատ քո խոսքի մեջ
Իր դարն ապրած ֆագ է փնտրում...

5

Ձրի պատանք թե լինի՝
Ափալ-թափալ կմեռնի,
Ասես «ձուկ է», հավատա,
Օձ էլ լինի՝ կբռնի:
Եթե շունի ինքը շահ՝
Չի հասկանա ոչ մի բառ,
Եթե մեջը շահ ունի՝
Շան լեզուն էլ կըմբռնի:

6

Իսկ ինչո՞ւ, ինչի՞ համար
Այս մեկին ուշք չեք դարձնում.
Մի ասեղ պիտի առնի՝
Պողպատի փութն է հարցնում,

Իսկ կողքին թե մարդ չկա՝
Էլ ի՞նչ հարց - ի՞նչ պատասխան,-
Թե հավը ձեռքից թռավ՝
Անփետուր ճուտն է վերցնում:

7

Սա տուն չի շինել՝
Գիտի, թե սյունը տան մեջ է բուսել:
Նա, որ չի վագել՝
Անցնե՛լ է ուզում, ոչ միայն հասնել:
-Խոսելը հեշտ է, հոսե՛լն է դժվար-
չո՛ւն է հարկավոր,
Սյունը չի բուսնի,
Ինչքան էլ գոռաս.
«Տո՛ւն է հարկավոր»:

8

Սա, թե տեղն եկավ՝
Աջով գրածը ձախտվ կջնջի,
Սա, թե նեղն ընկավ՝
Մոր սիրողին էլ «հայրիկ» կկանչի,
Սա, թե բեղը կա՝
Միրուք կսարքի մագից էլ ձկան...
Ճիշտ է, դեղը կա,
Սակայն այս ցեղը բուժելու բան չի:

9

Ականջովը մեկ
Թթու թան շարժե,
Կարծում է՝ պիտի
Եվ լեռներ շարժե,
Իսկ լեռներն, ինչ խոսք,
Չեն շարժվում տեղից,-

Նա կարող է լուկ

Աթոռներ շարժել:

10

Այս տի՞պը: Քո տանը լակում՝

Ուրիշի դռանն է հաչում,

Ուտում է իր կուտն ա՛յս բակում՝

Ձուն ածում է մեկ ուրիշ քուչում:

Դու, ի՞նչ է, չգիտես ինչո՞ւ:

Ջգայուն առագաստ ունի.

Հասկանում, զգում է իսկույն,

Թե քամին ո՛ր կողմն է փչում: